

1

2

4

3

1/ Centrální pavilon v Giardini
 2/ Filmový festival 1968 (z historického archivu)
 3/ Mezinárodní taneční akademie 1975 (z historického archivu)
 4/ Pohled do aktuální výstavy *The Disquieted Muses*

Naše kulturní *identita*

Text: Lucie Drdová – Foto: archiv institucí

Těžké okamžiky teď prožívá Itálie. Její velká města a místa zásadního kulturního dědictví starého kontinentu zůstávají téměř prázdná. Před pár dny jsem se vypravila do Říma. Chtěla jsem zažít atmosféru věčného města, po jehož ulicích jsem chodila téměř sama. Byl to krásný zážitek. Všechna ta místa po staletí naplněná posvátnou úctou najednou působila ještě noblesněji, ale zároveň jim ticho dodávalo lidský rozměr. Zdála se mi mnohem dosažitelnější.

Absence extrémního turismu očividně prospívá většině metropolí. Pro život Benátčanů je však doslova úlevná. Město se stalo globální atrakcí a témata jeho poškozování a rozkladu se sklonovala takřka neustále. Také jsem nedokázala odolat a chtěla znovu zažít jeho atmosféru, úchvatné kostely, Tizianova plátna, podzimní mlhu a každý druhý

rok zahájení bienále. Jasně si vybavuji, jak jsme loňský květen seděli u vstupu do Giardini a mluvili o tehdejší kurátorské koncepci s názvem *May You Live In Interesting Times*, která se ve světle současné zkušenosti zdá být až jasnozřivá.

Další ročník se však bude konat až v roce 2022. Je to pochopitelné, protože o čem by příští bienále mělo mluvit, když nadále přicházejí nové poznatky a zkušenosti?! Zatím jsme spíš v roli pozorovatelů, než se odhodláme k zásadním komentářům a prvním hodnocením.

Právě v těchto časech je dobré si připomínat, kdo jsme a jaká je naše historie a její důležité okamžiky, které formovaly evropskou identitu. Navzdory všem restrikcím a omezením se prostory Centrálního pavilonu nedávno opět otevřely. Letos je to totiž neuvěřitelných 125 let od založení La Bienna-

le di Venezia! Všechny umělecké disciplíny se spojily a vznikla výstava mapující zásadní momenty 20. století na pozadí této významné instituce.

Současní umělečtí ředitelé jednotlivých sekcí – tanec, hudba, divadlo, architektura, film – s hlavním pověřením kurátorky Cecilie Alemaniové, která je zodpovědná za výtvarné umění, společně s mezinárodními archivy vytvořili expozici s názvem *The Disquieted Muses. When La Biennale di Venezia Meets History*. Naštěstí se nenacházíme v období, kdy by múzy mlčely, ale evidentně mají důvod být zneklidněné. Snad nám retrospektivní bilance pomůže si uvědomit, kam bychom měli vykročit.

Autorka je historičkou umění a galeristkou, www.drdovagallery.com